

Terra Divina

Anders Widoff på Konsthall Norra Kvarken

Konsthall Norra Kvarken firar femårsjubileum i sommar och gör det med ett synnerligen intressant program. Säsongens första utställning är "Terra Divina", av Anders Widoff. "Terra", är latin för *jord*, och "divina"; också från latinet, är en könad (feminin) böjning av *dīvīnus*, vilket betyder *gudomlig*. Gudomlig jord, eller Gudomlig mark.

Utställningen berättar om en tid då konstnären befann sig i södra Italien och det hårda (men kära) arbetet med en trädgård där. Utställningens titel, precis som verken, hänvisar alltså både till den geografiska platsen och jorden som konstnären brukade. Det ger mig föreställningar av ett trädgårdarnas rum: ett torrt, varmt och kvavt rum – eller fuktigt, svalt och prunkande. Men också ett måleriets rum; ett rum där allt kan hända.

"Terra Divina" består av ett stort antal oljemålningar ur den omfattande sviten *Terra (Marzano Appio)*, samt ett par skulpturer och kompositioner i blandteknik. Målningarna, som hänger i det stora utställningsrummet, är förhållandevis små och har samma storlek. De har (som det verkar) hängts med hänsyn till rummets förutsättningar och den roll de spelar i relation till varandra och den samlade rumsliga kompositionen.

Motiven varierar. Widoff uppvisar färgrika, kraftigt måleriska kompositioner där erfarenheterna från arbetet i trädgården återges på ett sätt som tydligt refererar till de sinnesintryck en sådan situation kan erbjuda. Jag tycker mig i bilderna känna igen ögonens omfamningar av trädgårdars gröna, gula och bruna färgtoner, och öronens möten med grenarna och bladens sång. Därtill visas återhållsamma, innerliga (nästan självutplånande), gestaltningar där konstnärens spår på duken är minimala.

Något som är gemensamt för alla verk är en hög grad av abstraktion, och i några fall, till exempel i *Terra (Marzano Appio): 48*, en påtaglig konkretion. Den mörka, nästan svarta ytan, genom vilken målningen möter oss liknar närmast den jord vi rör vid när vi bäddar om ett sått frö; eller jorden vi lämnar luftig efter att ur den lyft vår skörd.

Var, eller när, börjar arbetet med ett konstverk? En tillsynes oskyldig fråga. Var, eller när, börjar arbetet med en trädgård? Detta har (åtminstone som det verkar) att göra med de viktiga begreppen rum och tid. Viktiga i det här fallet mest på grund av de rörelser som kännetecknar begreppens inbördes relationer, deras ömsesidiga påverkan.

I målningarna som hör till sviten *Terra (Marzano Appio)* har det konstnärliga arbetets början minst två startpunkter. Den ena i platsen; närheten till jorden och trädgårdstillvaron (erfarenheten), och den andra i det efterföljande arbetet med målningarna. Vilket till stor del utgår från minnet av den första punkten.

Förfarandet kan påminna om ett annat (inom konsten) välkänt begreppspar: natur och kultur – men det är återigen inte orden i sig, utan det som händer i utrymmet där mellan som är intressant. Den handlande människan gör något i den så kallade naturen; detta något skapar sedermera ett erfarenheternas rum där alla begreppsvärldens gränser under en viss tid övergår från att uppfattas som fixerade och framträder som relationella.

Det är ingen lätt sak att tala om; så inte heller att måla, skulptera eller komponera. Anders Widoff påminner oss genom sin konstnärliga handling om den särskilda människa som den franske filosofen Gaston Bachelard kallade *homo faber*, *den skapande*

VOLYM

människan. Med det sagt återstår blott att konstatera: "Terra Divina" är en generös, modig och intelligent utställning.

Text och foto: Sebastian Andersson

Volym 2018-07-14